

Csigalassan araszol a vonat kifelé a fővárosból, hogy a Dunakanyarban meg-
lendülhessen, majd a szlovák mezőkön száguldva hasíthasson át a szántóföldek
sarában fetregő fehér hattyúk között, miközben az utasok magukban inte-

54 Csendes Toll

PRÁGANAPLÓK

gethetnek az autótűz ment-
ti diófásoroknak, de nem
muszáj mindezt nézni, le-
het olvasni, aludni, szem-
lélődni a tájban konkrétu-
mok nélkül is.

Látod a vonatablakból a morva erdőséget, amiről állítólag Kafka mesél, hogy
az erdő szélén durva kinézetű vadászokkal találkozott, akik egy félig nyüzött
kerubot vittek a vállukra támasztott boton, talán nem tudták, mit tesznek,
és közben olyan nagy volt a csend, hogy a teremtés lényei se mertek oda-
nézni, elfordultak némán, csak Franz nézte, sírt és elvonult az erdő sűrűjébe,
megállsz és behunyod a szemed te is a turistákkal zsúfolt belvárosi utcákon,
de még így sem látod magad előtt az írókat, az elhagyatott gyümölcsfák között
délelőtt a várdombon se, eltűnt Prágából, egyedül a műveiben található meg
olykor, leginkább ha félig nyüzött kerubnak látjuk múzeumában is.

Az utolsó reggel is találsz a kádban egy fekete kutyaszőrt és egy hosszú fe-
kete hajszálat, honnan és hogyan kerülnek még elő ezek a hazai emlékek
négy nap után is, kérdeznéd, de nincs kitől, és nincs rá idő se, indulni kell,
gyönyörű az idő, ezért kicsit andalogva haladtok el a barátaittal a felújított
zsinagóga előtt, de egy antikváriumba még van idő bekélni, aztán hirtelen
idő lesz, vagyis elfogyott, tempósan kell a pályaudvar kijelzőjéhez igye-
kezni, kiderül, a tízes vágányról megy, de az alagút végén csak kilencig tart
a számozás, rohanás hát vissza, már nagyon idő van, szerencsére nyolc percet
késik a vonat, különben nem érnétek el, a hetes vágányról indul hat perc
múlva, rohanás újra vissza az alagút mélyébe, ahol öt perc izzadt várakozás
után végre befut a négy hosszú kocsiból álló szerelvény, a harmadik kocsi a
tiétek, területfoglalás, a második kupé üres, nincs habozás, ahogy indulás
után megjelenik a büfés bácsi bevásárlókocsijával, mindenki bólint egy hideg
sörre, aztán már jöhetnek is többes számban a fák, az erdők, fagyott és ol-
vadó rétek, vizek, elhagyatottnak tűnő víkendházak, szocialista lakótelepek,
az egyik közepére még egy középkori, vöröstéglás templomot is beleálmodsz,
hogy az útítársaid egyre biztosabbak legyenek a kupében terjengő sörsajt-
szagban, mindez nem a valóság, csak egy korábban már megtörtént utazás
egy újabb változata.

A tegnapi váratlan napsütés után ma reggel hullik a hó, szépen, nagy pelyhekben, mintha nem is tavasz lenne, ágyban fekszel, napfelkelte óta olvasol, és ahogy nézed a hóesést, mintha még álmodnál, a padlásszoba olyan, mint egy Kafka-szöveg helyszíne, a földszinten sörház, a vonaton pedig azt álmodtad, hogy a Rilke családnál vacsoráztál, ahol a háziasszony a 55 kisleány Mariának szólította, és kávézás közben énekelnie és táncolnia kellett kislányruhában, amit vonakodva teljesített a kisleány, Prága ilyen hely, mondta a melletted ülő úriember, miután felébredtél, majd zavarodat látva hozzátette, vagy a város ismeretlenül zseniális írója lesz az ember, vagy elemekül innen, és a duinói sziklasétányokon ír hosszú és gyönyörű elégiákat, de most inkább a kitartó hóesésben az ablakhoz állsz, kortyolsz a kávéból, figyeled az utcán szomorúan sétálgató szárnyas lényeket, ha máshonnan nem, a reneszánsz festményekről felismered őket, járják a Mála Stranska havas utcáit, lábnyomok nélkül, csak földig érő szárnyuk hagy nyomot, mintha szánkóé lenne, járják a régi várost, mindent tudnak Franzról és Mariáról, de nem tudnak elrepülni, és nem is akarnak, mert olyan régóta élnek már itt.

